

ВРЕМЕ Е ДА ЗАПОЧНЕМ САМО ДА ВЯРВАМЕ

Дейвид Уилкерсън
12 Юни 2000

В продължение на години израилтяните копнееха да бъдат управлявани от човешки цар. И накрая Бог им го позволи. Той каза на пророк Самуил да помаже Саул за цар на Израел. И така пророкът се срещна със Саул, изля съд с масло на главата му и го целуна. След това му каза: „Не те ли помаза ГОСПОД за княз над наследството Си?“ (1 Царе 10:1)

На никой човек не можеше да му се направи по-голям комплимент. Самуил всъщност казваше: „Господ е с теб, Саул. Ти си избран съд, лично избран от Бог.“ Още повече, че Бог веднага благослови Саул със сърце изпълнено с призива Му: „Бог обърна сърцето му в друго... и Божият Дух дойде върху него (Саул), и той пророкуваше сред тях.“ стихове 9-10)

Саул не беше самохвалко. Той не се перчеше с помазанието и с позицията си. Всъщност, Библията казва, че той беше малък в собствените си очи (виж 15:17). Ние виждаме пример за скромността на Саул, когато той се върна у дома след срещата си със Самуил. Чичо му го спря, любопитен за това, което се беше случило. Чичо му знаеше, че Самуил говореше само когато има какво да каже. Така че попита племенника си: „Моля те, Саул, кажи ми какво ти каза Самуил?“

Но Библията казва: „Но думите за царството, които Самуил беше говорил (на Саул), не му каза.“ (10:16). Саул беше получил страхотни новини, но въпреки това не каза и дума по въпроса. Питам те, колко хора биха запазили такова нещо за себе си?

Скоро след това Самуил събра нацията при Мицфа. Пророкът имаше две цели наум: първо, той искаше да накаже хората за това, че бяха оставили Господ и пожелаха човешки цар. След това искаше да представи Саул като избрания от Бог лидер. Но когато дойде времето да представят Саул, не можаха да го намерят. Самуил прати делегация да го търси и най-накрая го намериха да се крие зад някакви торби. Когато доведоха Саул пред тълпата, той представляваше всичко това, което те очакваха от един цар. Беше висок и красив, „беше с една глава по-висок от целия народ.“ (10:23). Самуил каза за него: „няма друг като него в целия народ“ (стих 24). А Израел извика одобрително: „Да живее царя!“ (същият стих).

През първите две години от управлението си Саул се доказа като силен, благочестив лидер. Когато той чу, че амонците са нахлули в Явис-Галаад, „Божият Дух дойде върху Саул“ (11:6). Той бързо привика армия от 330 000 души и тази пъстра, зле екипирана армия прогони амонците. След това Саул отдаде цялата слава на Бог (виж стих 15). А след това благочестивия цар води Израел в победи над всички народи, които ги бяха обирали: Моав, Амон, Едом, Амалек, дори и могъщите филистимци (виж 14:47-48).

Кой не би искал такъв човек да му бъде цар? Саул беше смирен, смел, впечатляващ на външен вид, имаше Божието благоволение, движеше се мощно в Духа, внимаваше в напътствията на святия пророк. Саул беше пример за благочестив лидер.

Невероятно, но същият този помазан човек щеше да умре в бунт. Скоро след невероятните му победи, Саул изгуби помазанието си и беше лишен от царството. Той беше изоставен от Бог, вече не беше в състояние да чува гласа на Духа, а накрая беше обладан и от зъл дух. Започна да избива невинни хора. Нареди да убият Божите свещеници. А в навечерието на смъртта си той искаше съвет от една вещица. Царят, който преди беше водил Израел до победа над враговете му, приключи дните си като разярен луд.

Какъв тъжен край за един някога помазан Божи слуга. Какво се случи със Саул? Кое го накара да се срине в лудост и унищожение? Имаше ли някоя точка, в която живота му се обърна наопаки, когато той започна да се разпада?

Най-важният момент в живота на Саул се случи в 1 Царе 13-а глава

Саул преживя един важен момент, който в крайна сметка преживява и всеки вярващ. Това е критичен момент на криза, когато трябва да решим дали ще чакаме Бог чрез вярва или ще бъдем нетърпеливи и ще поемем нещата в свои ръце.

Съдбоносният момент за Саул дойде когато над Израел се трупаха облаците на войната. Филистимците бяха събрали огромна армия от 6 000 конници, 30 000 железни колесници и легиони войници, размахвайки най-модерните оръжия. Огромният им брой приличаше на Израел на „пясъка на морския бряг по множество“ (1 Царе 13:5). За разлика от тях Израел имаше само два меча в цялата си армия – един за Саул и един за сина Му, Йонатан. Всички останали трябваше да използват подръчни материали като дървени копия или обикновени земеделски сечива.

Докато израилтяните виждаха как се приближават могъщите филистимци, те се паникьосаха. „И народът се скри в пещери, в гъсталаци, по скали, по височини и в ровове.“ (13:6). Някои пресякоха границата и се промъкнаха в други държави, за да не бъдат записани в армията на Саул. Други се предадоха от страх. Изведнъж армията от 330 000, която беше победила Амон, се сви до 600 души. И дори онези, които останаха трепереха от страх (виж 13:7). Положението на Израел изглеждаше безнадеждно.

Седмица преди това Самуил беше предупредил Саул да го чака в Галгал преди да отиде да се бие. Пророкът беше казал, че ще пристигне след 7 дни, за да принесе жертва на Господ. Не ни се казва значението на 7 дневния период. Може би Самуил знаеше, че идва от далеч, а присъствието му беше необходимо. Но е по-вероятно дългото очакване да беше нещо като тест за вярата на Саул. Когато дойде седмият ден и Самуил още не беше пристигнал, Саул каза на войниците си да се разпръснат. Още по-лошо е, че царя нямаше Божите указания за битката. Сега, поставете се в положението на Саул за момент. Виждате как огромната филистимска армия марширува срещу вас. Чувствате мощния тропот на колесниците им. И когато се обърнеш, за да видиш малкото си пехотинци, гледаш как треперят с жалките си оръжия. Всичко е излязло извън контрол. Какво ще правиш?

Може би се чудиш: „От Саул се очакваше просто да седи там, да чака и да не прави нищо?“ Да, точно това трябваше да направи той – да чака и да се моли. Всъщност, това беше споменато когато Самуил представи Саул като цар за пръв път. Пророкът каза на Израел: „Ако се боите (Саул) от ГОСПОДА и Му служите, и слушате гласа Му, и не се бунтувате срещу ГОСПОДНАТА заповед, и вие, и царят... следвайте ГОСПОДА, своя Бог, тогава ГОСПОД ще бъде с вас. Но ако не слушате гласа на ГОСПОДА и се бунтувате срещу ГОСПОДНАТА заповед, тогава ръката на ГОСПОДА ще бъде против вас“ (12:14-15).

Самуил обясни: „Господ иска да приеме цялата слава за онова, което прави чрез царя. Той иска света да знае, че победата идва не от стратегии, оръжия и цифри, а чрез жертване на Бог, чрез молитва с вяра и доверие в Него.“

Та, какво направи Саул? Останали твърд, заявявайки: „Не ме интересува дали на Самуил ще му отнеме 8 дни за да пристигне. Ще стоя върху Божието слово към мен. Жив или мъртъв, ще се покоря на заповедта Му“? Не, Саул се паникьоса. Той беше покорен от обстоятелствата. И накрая си прокара път покрай Божието Слово. Той нареди на свещеника, който беше там да принесе жертва без Самуил.

Когато Самуил най-накрая пристигна, той се ужаси. Той помириша горящата плът, която идваше от жертвения олтар. Така че попита Саул: „Какво си направил?“ (13:11). Въпросът на пророка ни подсказва, че Саул нямаше идея за размера на греха, който беше извършил. Самуил питаше: „Разбираш ли какво си направил? Дадох ти ясна и проста заповед. Не трябваше да правиш нищо докато не пристигна. Ти не беше в опасност, но пое нещата в свои ръце. Ти действаше със страх, а не с вяра. Извършил си голям грях срещу Господ.“

Това беше обяснението на Саул: „Понеже видях, че народът се разпръсва от мен и че ти не дойде в определеното време, а филистимците са се събрали в Михмас“ (13:11). Обърнете внимание на обвинението в думите на Саул: „Ти не дойде при мен, Самуил.“ Той говореше на пророка, но обвинението му всъщност беше насочено срещу Бог. Саул казваше: „Трябваше да направя нещо, всички ме изоставиха. Господ със сигурност не очакваше да чакам повече.“

Не, Бог никога не закъснява. През цялото време Господ знаеше всяка крачка на Самуил към Галгал. Той беше поставил пророка в небесна навигационна система и знаеше секундата, в която щеше да пристигне той. Самуил щеше да е там на седмия ден, дори и да беше 1 минута преди полунощ. Ние знаем, че Бог не излъга Саул този път, понеже Самуил пристигна навреме.

На пръв поглед Божията реакция към непокорството на Саул изглежда груба. Самуил каза: „Извършил си безумие. Не си спазил заповедта на ГОСПОДА, своя Бог, която Той ти заповяда. Защото сега ГОСПОД щеше да утвърди царството ти над Израил до века. Но сега царството ти няма да се утвърди. ГОСПОД си потърси човек по сърцето Си и ГОСПОД определи него за княз над народа Си, понеже ти не спази онова, което ГОСПОД ти заповяда.“ (стихове 13-14)

Може би се чудиш: „Защо Бог не даде още един шанс на Саул тук? Този човек беше в невъзможна ситуация. Освен това, всичко, което той искаше беше да спечели победа за Господ. Защо покорството на Саул беше толкова важно в този случай?“ Бог искаше всички сили на ада да знаят, че битката принадлежи на Господ, и че е спечелена чрез определени хора, които Му вярват и Го чакат.

Какво можем да научим от това днес?

Бог не се е променил през вековете. Той все още е заинтересован от това дали хората Му се покоряват на тази Му заповед или не: „Ако се боите от ГОСПОДА и Му служите, и слушате гласа Му, и не се бунтувате срещу ГОСПОДНАТА заповед“ (1 Царе 12:14). Няма значение дали живота ни излиза извън контрол, ние трябва да ходим в абсолютна увереност в Господ. Дори и нещата да изглеждат безнадеждни, не трябва да действаме от страх. По-скоро трябва да чакаме търпеливо Той да ни освободи, както обещава Словото Му.

Истината е, че Бог стоеше точно до Саул, когато преминаваше масивната филистимска армия. Господ видя онези колесници, видя и острите оръжия, които блестяха. Той знаеше в каква криза се намира Саул, когато войниците му се разпръснаха. И окото Му беше върху всеки детайл.

По същият начин нашия Бог вижда всеки детайл и от твоята криза. Той вижда всичките житейски проблеми, които те притискат. Много добре знае, че положението се влошава всеки ден. Онези, които се молят и Го чакат спокойни никога не са в истинска опасност. Още повече, че Той познава всичките ти панически мисли: „Не виждам как някога бих могъл да изплатя този заем... Нямам никаква надежда за брака си... Не знам как да си запазя работата.“ Но заповедта Му към теб все още съдържа истината: „Не се паникьосвай и не Ме изпреварвай. Не трябва да правиш нищо, освен да се молиш и да разчиташ на Мен. Аз почитам всеки, който Ми вярва.“

Помислете за думите, които Бог е дал на църквата Си: „А без вяра не е възможно да се угоди на Бога“ (Евреи 11:6). „Уповавайте се на Него по всяко време, хора, изливайте сърцето си пред Него! Бог е нашето прибежище.“ (Псалм 62:8). „Вие, които се боите от ГОСПОДА, уповавайте се на ГОСПОДА; Той им е помощ и щит.“ (Псалм 115:11). „Уповавай се на ГОСПОДА с цялото си сърце и не се облягай на своя разум. Във всичките си пътища познавай Него и Той ще прави равни пътеките ти.“ (Притчи 3:5-6)

Господ е много търпелив с нас. Той всъщност ни кани да „представим делото си“ (Исая 41:21). Той знае, че предците ни имаха периоди на съмнения – от Авраам, чак до новозаветните светии. Понякога им се искаше да умрат и викаха: „Не мога да търпя повече.“ Дори и Исус имаше момент, в който зададе въпрос: „Защо си Ме изоставил?“

Нашият Господ чувства всяка болка, страх и паника, която ни нападат. Може да получим някоя неочаквана, ужасна новина – близък човек е починал, син или дъщеря се развеждат, или пък някой приятел има любовна афера. В такива моменти Бог праща Святия Дух да ни утеши, да облекчи болката ни и да оправи сърцата ни.

Но Саул изпитваше страх и паника цели 7 дни. И през цялото време Святия Дух го караше да вземе решение: „Да, Саул, положението изглежда безнадеждно. Но преди това амонците бяха повече от теб, а Бог те спаси. Така че какво ще правиш днес? Ще се покориш ли на Божието Слово, без значение какво се случва с теб и царството ти? Ще кажеш ли като Йов: „Дори и да ме убие, ще Му вярвам“?

Ние знаем, че Бог познава сърцето на всеки човек. И Господ знаеше, че решението, което вземеше Саул ще определи посоката на живота му от тук нататък. В крайна сметка той трябваше да се изправи пред още много кризи. Ние придобиваме някаква представа за решението на Саул от думите му към Самуил: „Затова се принудих и принесох всеизгарянето.“ (1 Царе 13:12). ключовата дума тук е „принудих“, която означава „да се въздържиш“. Саул казваше: „Опитах се да се покоря. Въздържах се колкото можах да не бъда непокорен. Но накрая трябваше да действам.“

В резултат на това Бог остави Саул и му отне царската власт. Защо? Господ знаеше, че от този ден нататък Саул щеше да Му дава мъртва вяра. Той знаеше, че Саул нямаше да понесе друг тест за покорство. Вместо това щеше да прави планове и манипулации. Неверието е смъртоносно, последствията му – трагични. А ние се изправяме пред жестоки последици, когато се опитваме да се освободим от изпитанията сами, вместо да вярваме на Бог да ни измъкне от тях. Това става ясно от живота на Саул. От момента, в който той взе важното си решение да поеме нещата в свои ръце, живота му се срива бързо. Неверието му отвори вратата за всеки вид зло в живота му. Всъщност, животът на Саул ни показва стъпките към разрухата, които причинява неверието:

1. Саул стана легалист от най-лошия вид.

След като Саул съгреша, душата му стана твърда и легалистична. И този легалистичен дух почти причини смъртта на възлюбения му син, Йонатан.

Йонатан и оръженосеца му бяха решили да атакуват тайно един филистимски гарнизон. Засадата предизвика такова объркване във филистимския лагер, че те започнаха да се бият един с друг и да се избиват. Катаклизъмът беше толкова голям, че „земята се потресе, и настана ужас от Бога.“ (1 Царе 14:15)

Когато Саул видя как филистимците бягат, той започна цялостна атака. Нареди на пехотинците си да се бият цял ден без почивка. Към края на деня израилтяните бяха толкова изнемощели, че щяха да припаднат. Но Саул даде глупав обет: ако някой спре да се бие за да яде преди да свърши битката, този човек ще бъде проклет. Йонатан не знаеше за обета, понеже се биеше в отдалечена област. Така че си почина малко от схватката. И докато си почиваше, той яде от един пчелен кошер, за да си върне силите.

Войниците на Саул не можеха да се бият повече вечерта. Те лакомо се нахвърлиха върху плячката, която бяха спечелили и започнаха да пекат някакви животни, за да ги изядат. Сега, еврейският закон казва, че кръвта трябва да се премахне от всяко животно, преди да се яде. Така че когато Саул видя това, той се разгневи: „Вие не уважавате Божия закон.“ „Вие постъпихте невярно... народът съгрешава против ГОСПОДА, като яде с кръвта.“ (14:33)

Саул се беше превърнал в легалист, обявявайки себе си за Божия полицаи на светостта. Несъмнено близкостоящите свещеници го аплодираха, казвайки: „Слава на бог, Саул се изправя за да защити светостта. „Но всъщност Саул беше най-големия грешник тук. Този човек беше напълно непокорен, ходеше в ужасно неверие. Въпреки това той можа да заяви без да се притеснява: „Бог да е на помощ на гладния войник, който наруши една йота от закона, за да яде месо с кръвта му.“

През онази нощ Саул взе друго глупаво решение – той реши армията му да стои будна цяла нощ и да продължи да се бие. Свещениците протестираха, обаче, като казаха, че първо трябва да се допитат до Господ. Но когато се молиха, Бог не отговори. Саул отново се ядоса. Той реши: „Бог не говори, понеже някой е съгрешил. Кой е виновника?“ Той заяви: „Жив е ГОСПОД... даже и да е в сина ми Йонатан, непременно ще умре!“ (14:39)

Този вид себеправедност се среща у легалистите. Те не разчитат на това Бог да им даде праведността Си, така че трябва да си създадат своя, собствена. И си създават система, която оневинява собствения им грях, но набляга на провалите на другите. Саул реши да тегли жребий, за да види кой е съгрешил. Последният жребий беше между него и Йонатан. Саул веднага се обърна към сина си и каза: „Знам, че не съм съгрешил. Трябва да си ти.“ Йонатан си призна, че е ял от меда, но каза, че не е знаел за обета. Но Саул вече беше на морален кръстоносен поход, опитваше са изглежда свят. Ако Бог не се беше намесил чрез хората, Саул щеше да убие собствения си син, само за да докаже святата си ревност.

По мое мнение неверието е корена на легализма. Защо? Той отказва да приеме заветните Божии обещания, че Духа Му ще покори греховете ни, ще ни даде сили да се покорим, ще страха от Него у нас, ще ни накара да ходим праведно, ще ни даде омраза към греха. Когато се отдалечим от истината на Божия завет, когато вече не Му вярваме и не разчитаме на Него, ние се обръщаме към легализма. Създаваме си собствени неотменими правила, които са лишени от силата на Духа.

2. Саул изгуби всяко духовно разбиране.

Неверието на Саул закорави съвестта му и го направи несъзнателен за греха. Изведнъж греха изгуби „страшната си греховност“ в очите на този доскоро благочестив човек. Виждаме пример за това, когато Самуил му нареди да избие амаликяните. Пророкът даде на Саул точни указания да избие всичко в Амалик – семействата им, добитъка им, всичко. Саул не трябваше да пощади нищо и никого.

Но когато битката свърши, Саул беше запазил цар Агаг като жив трофей. Той също запази част от плячката – най-доброто от добитъка на амаликяните, дрехите и вещите им. Саул дори имаше наглостта да си издигне паметник, който да увековечи победата му. Той за пореден път демонстрира ужасно неуважение към Божието Слово.

Когато Самуил пристигна, той не можа да повярва на онова, което видя. Бойното поле беше като огромен битпазар. Хората разменяха добитък, пробваха нови дрехи, печеха животни. Но най-невероятното беше, че по средата на сцената стоеше цар Агаг.

Самуил отиде при Саул и попита: „Какво е това блеене, което чувам, Саул?“ Саул отговори с откровена лъжа: „О, хората запазиха малко добитък, за да могат да пожертват на Бог заради голямата победа. Но убих всичко останало. Бях верен и опазих Божиата заповед какво велико съживление ще имаме само.“

Самуил плака горко. Той попита Саул: „Защо тогава ти не послуша ГОСПОДНИЯ глас, а се нахвърли върху плячката и извърши зло пред ГОСПОДА?“ (1 Царе 15:19). Саул отговори: „Аз послушах ГОСПОДНИЯ глас... и доведох Агаг, царя на амаличаните, и изпълних проклятието над амаличаните“ (стих 20). Как можеше да е толкова сляп Саул? Той лъжеше пред лицето на явното доказателство, че не се беше покорил. Но за съжаление Саул вярваше в собствените си лъжи. Той беше изгубил всякакво разбиране.

Някои християни днес са като Саул. Те се предават на всеки възможен вид непокорство, след което отиват направо в църквата и се молят: „Господи, дадох Ти най-доброто от себе си. Ето, приеми жертвата ми на хвала.“ Тези вярващи са като жената описана в Притчи: „Това е пътят на жена прелюбодейка: яде и бърше устата си, и казва: Не съм извършила нищо лошо.“ (Притчи 30:20)

Как попадат християните в такова състояние? Това започва когато откажат да приемат Божиата праведност чрез вяра. След това се опитват да установят собствената си праведност като се обръщат към легализма и съдят другите. Те се клатят във вярата си, не чакат Бог за насока и вършат нещата по техния си начин. С течение на времето те губят всякакво разбиране, а съвестта им се притъпява напълно. Накрая стават нехайни към собствения си грях. Според Библията точно там се коренят семената на окултизма. В Божите очи непокорството към вярата на Словото Му се равнява на магьосничество. Както каза Самуил на Саул в тази сцена: „Защото непокорството е като греха на окултизма и упорството — като безбожие и идолопоклонство.“ (15:23)

3. Когато се изгуби разбирането, а съвестта закоравее, срещу духа на ревността не остава никаква защита.

“И ГОСПОДНИЯТ Дух се оттегли от Саул и зъл дух от ГОСПОДА го мъчеше.” (16:14). Сега, Бог не прати буквално зъл дух върху Саул. Той просто позволи на неизбежното да се случи. Виждате ли, когато един човек, който е движан от неверие стигне до тази точка – обърне се към легализма, изгуби разбирането си и закорави съвестта си – той няма защита срещу нахлуващите духове на ревност и завист. И тези духове-двойници тероризират всяка душа, в която влязат.

По това време Саул всъщност имаше демонични спазми, говореше глупости и се ядосваше на всеки. Слугите му бяха толкова уплашени, че викаха Давид да свири на арфа и да пее псалми на Саул, за да се опитат да укротят духа на Саул. Царят беше толкова благодарен, че направи Давид командир в армията си. Но когато Давид показа кураж и умение в битките, Саул започна да му завидва лудо. Завистта превръща вярващите в отвратителни същества. Всеки, който не вярва на Бог, няма да вярва и на другите. А завистливите хора обвиняват другите за греховете, които са най-очевидни в самите тях. Още повече, че те се представят за

жертви. Те са убедени, че другите непрестанно им завиждат, винаги говорят за тях, непрестанно ги преследват. Завистта не е просто период, през който хората преминават – това е дух от ада. Той ограбва благочестивите хора от всяка небесна цел и ги кара да се съсредоточават върху личните им малки битки. Чудите ли се откъде идва духа ви на завист? Призовавам ви да се върнете към времето на изпитанията си и да се запитате как сте реагирали. Бяхте и решили да вярвате на Бог без значение от обстоятелствата? Или пък таяхте мисълта, че Бог не дойде на време при вас?

Помислете за трагичните последици на невярващата душа на Саул. Последният съвет, който той прие преди да се изправи пред вечността беше от една вещица. Чуйте последните му думи: „Бог се е оттеглил от мен и не ми отговаря вече“ (28:15).

Въпреки това за всеки вярващ има и добри новини в това новозаветно време. Христос пое наказанието за нашия бунт. (Разбира се, Божията милост и прошка бяха на разположение и по времето на Саул, но сърцето му остана закоравени, а закоравеното сърце никога не иска милост.)

Исус дойде за да разбие проклятието на магьосничеството на неверието, да разчупи оковите на легализма и да ни освободи от белезниците на завистта. Но първо трябва да си признаем греха. Трябва да изповядаме неверието си и тогава да предадем бъдещето, свободата и освобождението си изцяло на грижите на Исус. Той ще пристигне на време. Ние не трябва да правим нищо, а само да Му вярваме.

Трябва да разберем, че сме в изпитание. А Бог ни уверява, че всички, които се държат за Него и Му вярват, без значение колко безнадеждна изглежда ситуацията, ще бъдат възнаградени. „Така че изпитването на вашата вяра – по-скъпоценна от златото, което е преходно, но пак се изпитва чрез огън – да излезе за хвала и почит, и слава, когато се яви Исус Христос“ (1 Петрово 1:7).

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2000 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Time To Do Nothing — But Trust](#) / [Време е да започнем само да вярваме](#)